

се открили училища въ околните села. Монасите често напускали манастирската ограда и пжтували надалеч по села и градове, кждето проповѣдвали словото Божие, просвѣщавали народа и подклаждали българското му съзнание.

Въ манастира, освенъ готвачитѣ и останалата прислуга, сега живѣятъ 10—15 монаси; цѣлата тая община се управлява отъ игумена. Сутринъ много рано, почти посрѣдъ нощъ, дървено-то клепало оглася глухата планинска долина. Манастирските братя ставатъ отъ коравитѣ си легла, напускатъ килиитѣ си, прекосватъ като сѣнки единъ по единъ калдаръмения дворъ и влизатъ въ черквичата, по чиито прозорци вече приветливо играятъ въ утринния мракъ отраженията на запаленитѣ свѣщи. Черквата е изпълнена съ топълъ златенъ полумракъ. Светиитѣ по иконитѣ, бледи и отслабнали, сякашъ оживяватъ въ подвижнитѣ кржгове отъ свѣтина, които кандилата хвърлятъ върху тѣхъ. Единъ отъ братята служи, трима-четирма четатъ и пѣятъ, а останалитѣ, съ дълги черни була на главитѣ, посто-

янно се кръстятъ и горещо се молятъ на Христа-Бога да даде на всички хора по свѣта необходимия имъ хлѣбъ; да имъ прости грѣховеѣ, които тѣ, като слаби, сж извършили и да не ги въвежда за напредъ въ нови грѣхове; да ги научи да изпълняватъ Неговата света воля, та по тоя начинъ да настане небесното Му царство на миръ и правда и тукъ на земята — между хората!...

Денътъ измива стѣклата на прозорцитѣ и наднича вжтре въ черквичата. Свѣщитѣ побледняватъ и плахо трепкатъ като звездици. Монаситѣ тихо, съ изкжпани и просвѣтени души, излизатъ изъ Божия домъ.

Тѣ закусватъ и обѣдватъ въ обща трапезария съ черъ хлѣбъ и постни гостбици, а следъ обѣдъ, къмъ четири часа, клепалото, като Божи звонецъ, отново ги повежда на молитва къмъ храма. Следъ вечеря, монаситѣ за трети пжтъ презъ деня влизатъ въ Божия домъ и до късна вечеръ молитвениятъ имъ шепотъ буди заспалия мракъ изъ манастирския дворъ.

Следва

И. Волень